

Ζ. Παπαντωνίου

Κι' αὐτὸ τὸ ἄχραντο τῆς φορεσιᾶς των ἦταν λιγώτερο ἄσπρο ἀπ' τὴν ψυχὴ των ποῦ δὲν πρόφτασε νὰ γευθῆ τὸ φαρμάκι ποῦ λέμε ὠραῖο.

Τότε, ἐσὺ ποῦ εἶχες στὰ χεῖλῃ σου τὴ νικοτίνη τόσων ἀνδρῶν, τὴ γεῦσι τόσων σπασμένων ποτηριῶν, τὸ φλοῖσβο τῶν φιλημάτων τῆς πόλης! Ἐσὺ ποῦ τὰ ἤξερες ὅλα, καὶ τὸ κακὸ δὲν μπορούσε ν'ἀνε μπροστά σου παρά μιὰ παληὰ ἱστορία ποῦ φέρνει νύστα.

Τότε —

καθὼς περνοῦσε τὸ χιόνι τῶν δώδεκα χρονῶν κι' ἀκούγαμε, θαρρῶ, τὸ χτύπο τῶν φτερῶν τῶν ἀρχαγγέλων ποῦ τὰ ὠδηγοῦσαν στὸ ναὸ — τὸ φτειασίδι σου ἄσπρισε.

Καὶ τὴν ψυχὴ σου τὴν περόνιασε τέτοιο κρῦο ποῦ τὴν ἄκουσα νὰ πέφτη καὶ νὰ περιμένῃ ἓνα θάνατο μοιραῖο, βραδῦ καὶ σιωπηλό, καθὼς πεθαίνουν μέσα στοὺς πάγους.

(Ἀπὸ τὴν « Νέαν Ζωὴν ».)

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ε Π Ι Τ Α Φ Ι Α

ΜΙΑ μέρα φθινοπωρινὴ ποῦτ' ἄνθιμι μὲν ἡ φύσις σ' εἶδα γι' αὐτὴν νὰ λυπηθῆς, πουλί μου, νὰ δακρῶσῃς. Καὶ τῶρα ποῦ ἡ ψυχούλα σου ἐπέταξε καὶ πάει ἡ φύσις ἀνθοστόλιστη σιὸν τάφο σου γελάει.

Ἔρχεται ἔδῳ ἡ μαννούλα σου καὶ κλαίει κι' ἀναστενάζει σιὸν τάφο αὐτὸ ποῦ τ' ὄνειρο τῆς παρθενιάς σκεπάζει. Καὶ τὰ πουλάκια σιὰ κλαδιά, ποῦ τὴν ἀκοῦν θλιμμένα, κλαῖνε τὴ δόλια μάννα σου γιατί σὲ κλαίει ἐσένα.

† ΠΕΤΡΟΣ ΡΑΪΣΣΗΣ